

Dag 220 – zondag 4 augustus

Iedereen heeft geweldig goed geslapen lijkt me. Zeker Lagun, te midden van die berg zand in zijn bench. Waar blijft dat toch vandaan komen allemaal?! OK, ik had hem niet uitgeborsteld na zijn strandwandeling van gisteravond maar ik dacht dat we toch al genoeg zand en zout hadden verloren in de auto...

Veel tijd heb ik niet. Ik laad meteen alle hondjes in voor het spelklasje bij Christel. Het is al lekker warm op dit vroege uur. Dat belooft. En we merken het ook aan de viervoeters zelf. Niemand maakt zich echt moe tijdens het speeluurtje.

Na een uurtje is het tijd om Lagun bijeen te vegen en bij zijn stiefbroer en –zus te stoppen. We rijden door naar mijn ouders waar ik hen alle drie zal achterlaten terwijl ik naar de Lokerse feesten trek. Zo is het voor ons allemaal een beetje feest. Hoewel Zanouche de Beagle dat niet met me eens zal zijn. Zij vindt haar oortjes proper genoeg en heeft het niet op dat flatje met zijn likgrage tong begrepen.

Ik kom pas 's nachts rond 3en thuis en krijg meteen een zee van viervoeters over me heen in de donkere living. Nog een geluk dat ik hier een aantal jaar heb gewoond en mijn weg nog een beetje ken op de tast. Ik kruip de badkamer in zonder ergens licht te maken. Na een dertigtal seconden hoor ik plots een groot hondeke met een klein hartje krabben en huilen aan de deur. Ocheer... Sterk zijn Veerle, gewoon voortdoen en niet meteen de deur gaan open doen... Ook al moet je die herschilderen achteraf... ;)

Het duurt helaas tot ik de badkamer terug uit kom. Maar ja, verwonderlijk hoeft dat niet te zijn natuurlijk; alles is even anders voor Lagun nu; ander huis, geen bench, andere vriendjes die rondom hem liggen... In plaats van een feestje te bouwen lieve schat... ;-)

Ik trek meteen naar mijn mandje boven. Zodra ik stil lig in mijn bed, zet Lagun het beneden op een blaffen... o neen toch?! Nu heb ik al die moeite gedaan om zelf zo stil mogelijk naar boven te komen om mijn ouders niet wakker te maken, krijgen we dit... Ik ben geneigd om na een minuut toch naar beneden te gaan maar gelukkig staakt Lagun net dan zijn pogingen.

Half vier... we kunnen slapen.

Dag 221 – maandag 5 augustus

Ik had mijn wekkertje om half negen gezet want ik kon geen vrijaf nemen vandaag en moet dus om negen uur aan de slag. Ergens hoopte ik vroeger wakker te zijn en nog naar huis te gaan om te werken maar dat was een zeer naïef plan. Om half negen word ik brutaal wakker gemaakt door mijn wekker en strompel ik naar beneden. In mijn pyjama met korte pijpen. Heb je dan echt nog niks geleerd Veerle? Daar beneden staan 5 hondekes die vinden dat je hen te weinig aandacht hebt gegeven gisteren en dat zij nu elk eerst mogen. In een mum van tijd worden mijn benen helemaal open gehaald. Auw auw auw. Zal me leren. Gelukkig geven ze minder zomers weer de komende tijden en zal ik een lange broek kunnen aantrekken.

Ik was voorzienig (ken jezelf...) en had al korrels mee gebracht voor mijn viervoeters. Ik geef mijn drie schatten eten in de veranda terwijl Belle en Zanouche worden gevoederd in de keuken. Ik merk wel

dat ik er best bij blijf staan. Lagun heeft het op Yana's eten gemunt. En Yana laat het gebeuren tot mijn hele grote verbazing! Wat scheelt eraan meisje?

Een paar minuten later heeft iedereen weliswaar zijn buikje rond gegeten, met zijn eigen korreltjes.

De viervoeters kunnen allemaal buiten hun pootjes strekken in de grote tuin van mijn ouders terwijl ik me in het bureau van papa installeer maar ze zijn duidelijk niet van plan nog van mijn zijde te wijken. Bang dat ik hen nog eens zou achterlaten? Zo slecht hebben ze het nochtans niet gehad denk ik bij oma en opa. Opa is met alle hondjes gaan wandelen, in shiften natuurlijk wel te verstaan.

Over de middag rijd ik toch met mijn Micraatje vol hond en spullen naar huis. Terug in hun vertrouwde omgeving vleien ze zich alle drie dankbaar neer en ik hoor ze niet meer voor de rest van de dag.

Dag 222 – dinsdag 6 augustus

Deze ochtend overkomt me iets wat me nog nooit is overkomen: ik mis de trein. Nochtans op mijn gewone uur opgestaan en mijn vertrouwde routine uitgevoerd. Hm... zou ik toch een beetje moe zijn nog?

Ik profiteer dan maar van dat halve uurtje voor de volgende trein om boodschappen te doen. Lagun begrijpt het ook niet goed maar echt rouwig is hij niet wanneer hij merkt dat hij vandaag twee keer de berm langs het perron met het hoge gras mag afsnuffelen. Die kleine rakker vindt gewoon alles OK, als hij maar mee mag.

En net dat mag hij 's avonds niet natuurlijk. Ik ga eten met een vriend en profiteer ervan om Lagun eens een paar uur in zijn bench te stoppen. Eventjes nog wat oefenen op alleen zijn...

Wanneer ik een paar uur later terug thuis ben, lijkt dat geen enkel probleem te zijn geweest. Mijn kleine schat ligt me heel rustig en braaf aan te kijken en komt al kwispelend flossen wanneer ik hem er even uit laat. Misschien moet ik maar eens aan de burens gaan vragen of ze geen kabaal hebben gehoord... of misschien moet ik toch maar eens een camera installeren. Ik ben toch zo curieus naar wat die viervoeters uitvreten wanneer ze het kot voor zich alleen hebben. Zouden er echt Kito's tussen zitten?

Dag 223 – woensdag 7 augustus

Ik word wakker op het ongoddelijke uur van kwart voor vijf en ga even naar beneden. Er komt licht protest vanuit de bench: doe dat licht uit! Gelijk heb je jongen... waar zit ik toch met mijn gedachten? Ik kruip er terug in en wanneer ik anderhalf uur later voor echt opsta, tref ik een wel heel rustig platjasje aan. Eentje dat niet wil eten zelfs deze ochtend. Vreemd...

Ik neem een kalfshoefje mee naar 't werk en daar knabbelt hij dankbaar op overdag maar veel meer beweging krijg ik niet van Lagun vandaag.

Deze week zal ik geïnterviewd worden door Woef voor het dossier "met de hond uit werken". Ze vroegen of ik ook al wat foto's had van Lagun op het werk. Tuurlijk heb ik dat. Maar ik wil er nog wel een paar nieuwe. Ik kan er niet genoeg hebben van mijn adonis.

Ik bel de fotograaf van het BIPT en als groot fan van Lagun komt Koen meteen afgedaald. Hij krijgt mijn kleine monster wel enthousiast in de tuin en in de gang en het levert enkele leuke kiekjes op. Vooral van Lagun als een bruine uitgesmeerde vlek of van een oog of een neus van heel dichtbij... dit flatje laat zich niet zo makkelijk fotograferen. Nu ja, welke hond wel nietwaar?

Dit doen we nog wel eens over.

In de trein naar huis laat ik Lagun nog enkele oefeningen doen. Tot mijn grote verbazing springt Lagun weliswaar op mijn knieën wanneer ik hem een 'down' geef. Ahum. Zou ik misschien wat te veel hebben geprofiteerd de laatste tijd en hem te vaak op mijn knieën hebben gevraagd? Het is telkens toch zo een lekker knuffelmoment... ;-)

Dag 224 – donderdag 8 augustus

We werken opnieuw thuis vandaag. Over de middag ga ik lopen met Darko en Yana en gaat Lagun de bench in. Moeiteloos. Het verbaast me nog steeds. Ik herinner me nog zo levendig de moeizame benchtraining van in het begin.

's Avonds staat er een hammetje in de oven op het menu. Lekker, zo lijken ook de viervoetertjes te denken. Niks daarvan schooiebekken, jullie krijgen lekkere korreltjes zoals gewoonlijk. Ook dat laten ze zich smaken gelukkig.

Wanneer iedereen zijn buikje heeft rond gegeten, houd ik een kleine siësta in de zetel. Lang duurt het echter niet voordat ik bruusk word wakker gemaakt door het geluid van brekend glas. Het komt uit de keuken. Ik veer ogenblikkelijk recht en ga kijken. En wat tref ik aan? Een onschuldig ogend flatje te midden van duizenden glasscherven en met een kop die druipt van de braadjus. Potverdorie toch! Gelukkig blijft hij stil zitten. Hij ziet er redelijk aangedaan uit. Je verdiende loon maatje. Ik kuis alles netjes op en controleer zijn voetkussentjes. Er zitten een paar kleine brokjes in maar niks ernstigs en geen bloed of scheurtjes gelukkig. Meneertje zet het op een lopen. En Darko en Yana zetten de achtervolging in! De hele avond lang wordt hij gevolgd en afgelikt door het duo. Tja, je zal maar eens bij twee Mechelaartjes rondlopen met een kop die naar varken ruikt en smaakt. ☺

An komt nog op bezoek vanavond. Ze kent de routine en loopt vastberaden door wanneer ze binnenkomt, de drie nieuwsgierigaards mooi negerend. Maar Lagun springt toch op. Ik merk dat hij dat toch steeds makkelijker begint te doen. Een aandachtspuntje.

Dag 225 – vrijdag 9 augustus

Deze ochtend zitten we mooi op schema na een goede nachtrust.

In de trein laat ik aan een dorpsgenoot een filmpje zien dat ik gisteren heb gemaakt. Het is Darko die huilt als een wolf bij het horen van sirenes. Lagun, die rustig lag te soezen, gaat helemaal door zijn dak. Hij springt op, met een verwilderde blik en begint te blaffen. De hele wagon vindt het grappig maar ik zet het filmpje direct stop. Sorry vriendje. Je zo doen stressen zo vroeg op de dag... 'k Vraag me af of ik daar nu wel goed aan heb gedaan. Misschien had ik hem dat filmpje moeten laten zien. Maar zou hij dat wel hebben gezien en überhaupt de link met Darko hebben gelegd?

's Middags mag mijn ventje mee met mij en een collega naar de tapasbar. Het regent buiten maar het is niet koud en de deur van het restaurant staat open. Lagun maakt ons duidelijk dat hij wel veel

liever in de regen buiten zou willen gaan spelen. Jaja, dat geloof ik wel vriendje – maar ik heb om te beginnen een witte broek aan. En ‘k heb honger. ☺ Wanneer Véronique haar tassen op de grond zet om plaats te maken op de stoel naast haar, ziet Lagun zijn kans onmiddellijk schoon. Hij gaat zich er boven op nestelen en piept niet meer. Haha, dat blijft er toch in zitten hé.

Wanneer we de metro uit komen in het stationsgebouw in Brussel-Noord kruisen we een blinde man met zijn blindengeleidehond. Lagun probeert uit alle macht hallo te gaan zeggen aan de hond maar ik houd hem tegen en de andere hond doet een geweldige inspanning om het kleine grut te negeren. Gedurende een fractie van een seconde wordt het de andere hond echter wat te veel en hij kijkt in onze richting. De man reageert plots wel heel erg hard tegen zijn hond. Ik schrik er een beetje van en voel een steek wanneer ik me inbeeld dat Lagun later misschien bij zo iemand zou terecht komen. Maar ik corrigeer mezelf snel genoeg; we hebben allemaal wel eens een moment van zwakte natuurlijk. Ook ik roep soms wel eens tegen mijn honden en ik ben niet afhankelijk van hen. Sta daar maar eens in een volle stationshal, zonder dat je iets kan zien en je toeverlaat en gids zal afgeleid zijn... er hangt zoveel van af.

En zeg nu zelf: niemand zal toch ooit echt boos kunnen zijn op dat prachtige snoetje van Lagun?! ☺

Dag 226 – zaterdag 10 augustus

Ik moet vandaag de hele dag weg en kan de woefjes niet mee nemen. Ik wil ook Lagun niet de hele dag in zijn bench stoppen dus ik waag het er op: hij krijgt de volledige vrijheid samen met Darko en Yana. Ze kunnen zowel in de tuin als binnen in huis. Ik check even of het huis wel doggyproof is maar besef dat dat verloren moeite is. Met een hele dag om poten, zullen ze wel creatief genoeg zijn...

Wanneer ik 's nachts thuis kom, is het met een bang hartje. Maar... het enige bezwarende materiaal dat ik vind is Laguns kussen buiten in de tuin en wat restanten van een plastic bakje. Hm, zouden ze me nu zo bedot kunnen hebben?

Dag 227 – zondag 11 augustus

Lagun is best wel moe vandaag. Misschien hebben de viervoetertjes toch een feestje gehouden gisteren in mijn afwezigheid?

Ik neem Lagun mee naar een spelklasje bij Christel. Darko en Yana blijven thuis want na afloop van het klasje gaan Christel, Sabine en ik wat werken voor Canisha. Lagun kan dan vrij rondlopen tussen Christels andere honden maar Darko niet.

Tijdens het klasje moet Lagun het onderspit delven voor Rico, een prachtige maar dolle golden retriever. Hij houdt niet op met Lagun te berijden en af en toe moet ik toch eens ingrijpen om Lagun wat ademruimte te geven. De kleine man is me zo te zien eindeloos dankbaar. Hij staart Rico stoer aan – van tussen mijn benen. ;-)

De hele namiddag mag Lagun het varken uithangen met de lievelingen van Christel. En een varkentje zal hij wezen! Hij is onvermoeibaar en springt ongegeneerd af en toe achter Sabine op de stoel.

Nog lang nadat alle andere viervoeters uitgeteld neerzijgen, gaat Lagun door. Net een Duracell-konijn.

Omdat we zo flink gewerkt hebben, vinden we dat we wel een traktatie verdienen. En onze kleine romeo mag ook mee. We trekken naar een supergezellig cafeetje, 't Stokerijtje, van een koppel uit het spelklasje. Het is zalig zitten op het terras en dat vinden duidelijk ook vele andere hondeneigenaars. Naast ons zit een koppel met een Bordeaux Dog, net dat tikkeltje imposanter dan Lagun maar daar is ons vriendje het niet mee eens. Hij moet en zal toch hallo gaan zeggen. Wanneer de eigenaar even de controle verliest over de leiband, slaat mijn hart toch een sprongetje over (schreef ik geheel zonder vooroordelen... de Bordeaux is en blijft een van mijn favoriete rassen, maar met de baasjes weet je nooit hé en de controle verliezen over de leiband vind ik toch nooit een bemoedigend teken). Gelukkig is het echt een goezak van een beer. Er wordt wat gesnuffeld en daarna kan iedereen weer verder met zijn leven. En wij met ons lekkere biertje.

Iets later komt er achter ons een gezinnetje zitten. Lagun ligt vast aan mijn stoel en ik heb het niet door dat hij zijn charmes aan het loslaten is op de mama en haar drie kinderen. Het duurt niet lang voordat we in een tof gesprek verwickeld raken en Lagun, hoe kan het ook anders, stal de show.

Wanneer we thuis komen, kan ik een uitgeteld platjasje presenteren aan een niet zo uitgeruste Darko en Yana... Ik had het niet voor mogelijk gehouden maar onze kleine vriend vindt nog een zoveelste adem en duikt met Yana de tuin in voor een robbertje. Yana probeert hem tot rust te blaffen. Genoeg jongens. Ik denk dat het bedtijd is voor iedereen. En daarmee bedoel ik uiteraard voornamelijk voor mezelve. ;-)